

Мариана Тинчева Еклесия

Изповед

„Пет ли врабчета се продават за два асария? И нито едно от тях не е забравено от Бога...“

(Лука 12:6)

След литургията, като стигна подноса с благословения хляб, лиля Стефана попита свещеника може ли да получи четири парченца нафора. Той забеляза, че зад гърба ѝ има само двама души, затова събра в ръката си десетина парченца и ги положи в дланта ѝ. Тя благодари с поклон, отместе се до иконата на Света Богородица, пое с устните си едното парченце нафора, а всички останали положи внимателно в малка, бяла кърпа, приготвена навярно специално за тези залчета. Сега лицето ѝ се просветли от надежда, положи ръката си върху иконата и остана в дълга молитва. В храма идваше всяка неделя сама, опряна на бастунче, и заемаше място до прозореца. Вдовица била. Някога баща ѝ бил свещеник и от дете я учел да живее по Бога, но тя не успявала да пренесе всичко от Божиите закони в живота на семейството си, затова казваше, че ѝ се стоварили много изпитания...

Като тръгна към изхода, отец Христофор я настигна и я попита като своя майка: „Добре ли сте, госпожа Стефана?“

„Очаквам помощ от Бога, отче, затова поисках четири парченца нафора: три за внуците ми, едно за правнучката.“ „Те от какво имат нужда?“ – попита я той, та ако може да им помогне.

„От милост и вразумление – каза първо, но веднага добави: – Това е моя мъка, която отдавна исках да споделя с вас.“

„Да поседнем!“ – той явно не бързаше, защото посочи пейката в двора и двамата тръгнаха натам.

Когато била на 38 години, белите дробове на мъжа ѝ заболели неизлечимо и само за месеци станало ясно, че си отива. Дъщеря им Мадлена била на 17 години и от дете силно привързана към баща си... В началото на пролетта, когато животът се обновява и с него нахлува надеждата за по-добри дни, птиците се завърнали от далечни страни, а дърветата цъфтели в обещание за щедра есен. Една сутрин, само седмица преди да почине, болният съпруг на леля Стефана отправил поглед към стряхата на балкона, където от години лястовица свивала гнездо и този месец вече хранила своите малки: „Не мога да понасям писукането на лястовичетата!“ – раздразнен от болестта, признал мъжът, ала не допускал какво може да се случи. С желание да успокои болката на баща си, Мадлена се покачила на масата, извадила от гнездото едно от малките лястовичета и откъснала главата му. После извадила второто, сполетяла го същата участ... „Не!“ – извикал уплашен болният, но докато леля Стефана излезе на балкона, момичето хвърлило на пода четири лястовичи главички. Дълбока, неутешима станала мъката на майката, когато видяла след минути лястовицата, завърнала се с храна за своите малки. Няколко дни тя

тревожно търсила пиленцата си в гнездото и не си отишла до деня, в който починал стопанинът на къщата.

„Не вярвах, че детето, което аз съм родила, отгледала и възпитавала, може да извърши това! Не можех да приема тази безразсъдна жестокост и не успях да се освободя от мисълта за нея: какво се беше случило в душата на нашата дъщеря?“ – тя наведе главата си от съпреживения спомен.

Отец Христофор, около 40-годишен, не очакваше да чуе толкова признание, затова попита:

„Преди колко години се случи?“

„Преди четиридесет. Големият смут в сърцето ми идваше от това, че Бог вижда всичко и дава възмездие. Искях дъщеря ми да осъзнае греха си, да се разкае и да бъде оправдана от вината, но тя мислеше, че е трябвало да постъпи по този начин заради болния си баща. Толкова силно ме огорчи смъртта на лястовичките, че допусках най-лошото: тя навярно няма да има свое семейство и свои деца?“

„Защо едва днес го споделяте?“ – той знаеше, че когато един грях преследва съвестта, човек не може да го носи дълго заключен в себе си.

„Преди месец отново дойде времето за възмездие, което дочаках да видя. – тя замълча, защото не знаеше има ли право да говори за въздаяние, но продължи: – Дъщеря ми се омъжи и стана майка на три деца, които отгледа сама – съпругът ѝ почина, когато най-малкото беше на две години. За мен това тайно беше първият удар на бавното възмездие, но Бог е добър и милостив. Животът продължи: децата пораснаха, задомиха се, всеки създаде свое семейство, тръгна по свой път... Мадлена остана сама след един конфликт за това кой трябва да наследи бащината им къща. Преди месец ѝ откриха тумор и я оперираха, та вече не може да се грижи сама за себе си – аз я гледам на моите 76 години. Никой от внуците ми не иска да я посети поне за половин час; не разрешават и на правнучката ни да дойде, а Мадлена страда заради всички тях...“

„Сърдят се на майка си заради неделим имот?“ – в спомена на свещеника проблесна сходен случай, но сега не го свързваше със смъртта на лястовичките.

„Да. А нали им даде живот и ги отгледа, толкова иска някой да дойде при нея поне за час! – леля Стефана погледна в чантата, където положи благословения хляб за порасналите ѝ вече внуци: – Ще им го занеса с надежда, че Бог ще обърне сърцата им и те ще дойдат да поговорят с нея. Защото мен силите вече ме напускат. Но лястовиче гнездо в моята къща винаги има – ей тъй, да пеят пролетно време на децата от

улицата.“

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10432>]